Надявам се д-р Врабчев да внесе малко ред в смутената ми душа. На 34 г., разведена, с голям син. Общувала съм с приличен брой партньори и винаги съм знаела какво искам. Поводът да ви пиша е друг. Имам връзка със семеен мъж, отношенията в началото бяха приятелски, после аз признах за увлечението си по него, но той ме държеше на разстояние около 5 г. Допусна ме до себе си, малко по малко, само с целувки и допир. Така след няколко месеца, меко казано, бях полудяла. И неудовлетвореността ме докарваше до безсъние, до еротични сънища и какво ли не. След въздържание от около 2 години и половина, реших да започна да освобождавам натрупаното сексуално напрежение. Да, ама не. Сексът с другите си беше просто секс, спорт, никаква възбуда, никакво удоволствие! Изживяването го нямаше, беше само физическо освобождаване (в най-добрия случай), от което след това ми ставаше още по-гадно, отколкото ако не бях правила нищо. И отново зачаках и поднових опитите си да пробия бариерата на желания от мен мъж. Няколко месеца по-късно стигнахме до френска любов. Той се опъваше, но това си беше като онова женско „не", което всъщност е „да". Никога не съм искала да му разбивам семейството. И той беше наясно с това. Исках единствено да ме люби, колкото и консуматорско да звучи. Плачех, виех, исках и се молех... Бях като разгонена тигрица. Започнах да мисля, че ще откача от незадоволеност. Дали той, като мъж, който не иска да нарани семейството си, ме отбягваше? Да! Желаеше ли ме? Да! Защо тогава никога не стигахме до края? Къде беше разликата между френската любов и другото? Дали пък според мъжа френската любов не се брои за изневяра? Да не би да е потупване по рамото? Неотдавна отново се видяхме. Разбира се, пак стигнахме до познатата ни до болка ситуация, дори ми призна, че ме обича. Има си хас, след 8 години! И че когато му дойдело времето, нещата щели да се случат. Е, флирт, флирт, ама аз ще изкрейзя дотогава! А сега се усещам жена повече от всякога. Бих искала да попитам д-р Врабчев като мъж и сексолог, къде по дяволите е проклетият проблем, който ми убягва години наред? Надявам се да получа отговор на страниците на вестника, преди да съм изперкала напълно.

Права сте в това, че именно сега се чувствате истинска жена. И в живота си и в желанието си за любене и в копнежа си към любимия си мъж. Та затова някога, много отдавна, големият френски писател и познавач на женската душевност Оньоре дьо Балзак бе казал: „Жената става истинска жена след своите тридесет години". И е дълбоко прав. Но понеже много пъти съм цитирал тази негова мисъл тук, сега не ще се спирам на обясненията за това. И както се казва в някои отново актуални тв предавания – ще продължа нататък. И вече сме в една песен, изпята на български език от чаровния дебеланко Боян Иванов. Светла му памет. Та там, в нея той пееше следния рефрен: В живота често става и така... аз търся теб... ти търсиш друг.. той пък търси друга ... а тя пък търси друг...". Точно така. Причините са, както се казва, в други още по-актуални предавания – комплексни. Много „се радвам" както я чуя тази дума. Тръпки ме побиват от нея.

Е, добре. Хайде сега да си ги кажем, макар и в телеграфен стил:

Първата причина – по генетична памет, ние хората, като деца на майката Природа сме полигамни. Сиреч имаме нужда от повече партньори. Но... но пък човешката ни история било поради етични и морални норми, било поради религиозни такива и най-вече от социално-икономични предпоставки при нас хората се е наложил и утвърдил монагамния начин на сексуалния ни живот. Това от социален аспект. А от чисто любовен и емоционално - сексуален моногамността е олтар на взаимната любов или ако щете обичта в една двойка. И затова и в гражданското и в храма се казва – вземате ли се за да сте заедно и в добро и в лошо, докато смъртта ви раздели. С последното не съм много съгласен. Защото има двойки, чиято взаимност надживява и смъртта. Само един пример – влюбените от Верона. Ха сега сещате ли кои са те? Ама разбира се – Ромео и неговата Жулиета.

Та така. Но има и още. Още като деца, а по-късно и като девойки и младежи си създаваме искаме, не искаме принцът, съответно принцесата на нашите любовни въжделения. И от тук нататък започва едно велико търсене. И ето сега различното. Едни намират това което търсят. И са големи щастливци. Направо да им завиди човек. А други не. Но някой от тях се съгласяват на това което са срещнали. И забележете - при някой от тях, някак си неусетно идва и любовта. Велика изненада. И след това никак не съжаляват за избора си. Но какво да се прави при други, когато това не се случва и

цял живот пък не са щастливи. Казват – въпрос на късмет. Сигурно. Но аз мисля, че в живота си човек би следвало да провокира късмета си и да му помага по-лесно да бъде споходен от него. Въпрос на светоглед. Поне аз така си мисля.

Ето, че неусетно стигнахме и до една група от нас, които вечно търсят и почти нищо не намират. Дали защото летвата им е висока? Дали? И колкото повече напредва възрастта нагоре в годините, тази летва все повече се вдига и тя нагоре. Затова народът ни има приказката си: „млада бях, излъгах се". И какво? В този свят пълен с хора със самотни сърца. Това не пожелавам никому! Но внезапно, съвсем внезапно, се появява мечтаната тръпка. Прекрасно и много хубаво. Но ..., но тръпката е вече заета. Има своето семейство с жена и деца там. И не само го има, но и сигурно има и обич към тях. А и задължения, като глава на семейство. Да беше човек, който не държеше на тези неща, отдавна да сте си разрешили проблема. Ама не би. Ето защо винаги казвам, че така наречената чисто и ужким платонично приятелство между жена и мъж не е възможно. Просто си е едно двуличие, което служи за някакво успокоение и извинение на съвестта и толкоз. Това, защото нещата помежду ви са тръгнали от там. И сте пробили – чрез френска любов. Но тук сте права – тя си е също любов. Начин на любене –откъдето и да го погледнете. Започнало се е , ама не е продължило в желаната от Вас насока. Не виждам да сте си отговорила сама на себе си защо се е получило така? Явно на него самия не му се иска, хич не му се иска създалото се статукво в личния си живот да се променя. И да започва да изгражда всичко отново в един съвместен живот с Вас самата. Това е според мен истината. Това боли, много боли, нали? Но какво да се направи? Какво да се направи, след като той самият не иска това? Какво?

Казвате самата: "Той ми призна, че ме обича!". Признание - това като израз не ми харесва! Защото, когато обичаш човек вземаш обезателно нужното решение за него и теб. И не отлагаш! А иначе се признава вина, че не можеш да вземеш това, дявол да го вземе, много трудно решение. Ама, като не можеш защо поне се захващаш? Защо? Защо даряваш надежда и очаквания, за които си слаб да ги осъществиш съвсем реално. И в края на краищата лъжеш! И кой страда пак? Този, който е излъган! Лошото е, че Вие в този случай сте лъганата, пак имате надежда и очаквания. Но аз се питам – не вас, а себе си – това докога ще е така? Защото виждам в редовете на писмото Ви много мъка и страдание. Това виждам. И това много ме тревожи и като лекар и като човек. Не ми се говори какво може да последва с Вас от тук нататък.

Знаете ли? Точно сега се сетих за две неща. Едното – някога имаше една руска песен. Това за песните не ми се сърдете – някога бях музикант, та сега често се сещам за тях. Та в рефрена на тази песен на български се пееше приблизително така: „Ние с теб сме два бряга на една река..." Сещате се вече какво искам да Ви кажа с този пример.

Другото – някога един философ бе казал: моята свобода свършва там, където започва твоята свобода.. и обратното. Посланието ми тук към Вас, според мен не се нуждае от коментар.

Моля Ви, премислете още веднъж нещата в живота си. Но го направете сутрин в един много хубав слънчев ден. Преди това чуйте песента на птичките в небето и вижте радостта на цветята. И вземете тогава важното решение, което ще бъде от тук нататък за Вас. Вие лично имате вопиюща нужда от мъжка обич. От мъжка ръка, която да роши косите Ви. От мъжки думи за обич. И най-вече имате много силна потребност да си сложите нежната си женска главица на една широко и силно мъжко рамо. Това е истината. Останалото е мираж. И то много лош мираж. Колкото по-бързо го сторите, толкова по-добре. И още, моля Ви, свалете летвата. Свалете я, и то не малко я свалете. Точно това е причината за Вашето несполучване досега. И няма начин да не сте щастлива занапред. Няма начин!

А сега вече с Вас сме в стиха на поетесата Силвия Влахова. Нейният стих има за заглавие „Гост„:

„Във тъмното на пост

Потрепва бяла свещ

И диша с пламъка горещ.

Очаква своя гост

До нея да приседне.

Душата да разпрегне,

С любов да и говори,

Ако реши, дори да спори

Или да бъде ням,

Но просто да е там -

Като в древен храм

От пламъка огрян...

Да, просто да е там!

Да не остава в тъмнината

Самотна да издъхне СВЕТЛИНАТА ...„

Благодаря на това момиче, много й благодаря за нейното „Гост"! Защото точно в това е моята лекарска рецепта за Вас самата. Позволете на мъжа, който Вие ще намерите занапред просто да е там, до Вас .